

Este cuerpo mío

Direcció: Afico Gnecco, Carolina Yuste **Guió:** Afico Gnecco, Raquel Zas **País:** Espanya **Durada:** 86 min **Any:** 2025 **Gènere:** Documental **Intervencions de:** Carolina Yuste, Afico Gnecco **Música:** Clara Brea **Fotografia:** Samuel Rojo
Distribuïdora: Pirámide Films **Estrena a Espanya:** 05/06/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Units per una amistat infrangible, el Rafael i la Carolina es llancen a un viatge emocional i geogràfic a la recerca de reconciliació i acceptació. Al llarg del camí, acompanyem el Rafael en els primers anys de la seva transició de gènere: un procés íntim, ple de reptes, descobriments i petites victòries que l'acosten a aquest metre quadrat de pau que tant anhela. Una història lluminosa on l'amistat es converteix en refugi i allò personal s'expandeix fins a tornar-se universal. Entre paisatges remots i moments de vulnerabilitat compartida, la pel·lícula revela la bellesa —i també la duresa— d'habitar un cos en transformació en un món que tot just comença a aprendre a mirar. (FilmAffinity)

CRÍTICA

"L'amistat és més difícil i escassa que l'amor. Per això cal salvar-la com sigui. L'amistat porta a la lleialtat des de l'elecció i això la fa un vincle únic, pur", va escriure Alberto Moravia, quan a la Roma de Pier Paolo Pasolini, Elsa Morante, Ninetto Davoli, Atilio Bertolucci, Dacia Mariani, o Roberto Rosellini feia eclosió un fort sentiment de col·lectivisme i estat de somni. La col·lectivitat en la qual es troba l'amistat entre Carolina Yuste i Afico Gnecco neix de la refundació extàtica, gravitant i espectral de les nocions preestablertes al voltant del cos, l'herència, la família o la identitat. Un gest que evoca eternitat des de la primera seqüència en la qual tots dos artistes observen amb deteniment el quadre de José Ribera, *La mujer barbuda (Magdalena Ventura con su marido)*, llançant una pregunta transversal en l'esperit del film: *"Tu creus que algú l'ha estimat de veritat?"*. Tal com ja van fer en el seu treball anterior, *Ciao Bambina (2024)*, el punt de partida s'estableix en la transició del director, en la seva resistència a la normativitat, encarnant un encreuament de discursos de gènere traçats en una mutable i punyent tensió identitària.

La càmera no és un mer testimoni passiu, sinó que transita i muta alhora que el protagonista, revelant en la magnitud del procés de reconeixement i reconciliació un espai de reflexió i reivindicació. Aquest espai de lluita troba en l'arxiu cultural històric la hipòtesi de la revolució que, en paraules de Paul B. Preciado, és la revolució epistèmica més gran de la història, ja que és capaç de veure el cos com un lloc d'inserció, però també com a espai de transformació social i lluita política. Malgrat les seves notòries imperfeccions, aquest honest diari documental aconsegueix erosionar una genealogia elusiva per arribar a concebre la vida, l'amistat, com una passió.

Felipe Gómez Pinto - caimanediciones.es